

Formanden: Under behandlingen af denne sag kan også den følgende sag på dagsordenen omtales, nemlig:

Forslag til lov om ændringer i og tilføjelser til toldloven af 29. marts 1924.

Lars P. Jensen: Jeg kunne ved denne lejlighed fristes til at sige, som drengen sagde, der klippede sin gris: der er vel meget skrig, men for lidt uld! Det indtryk får man af det store arbejde, der er gjort i Torquay, når man ser resultaterne, der er kommet ud af det. Men det var man vel i nogen grad klar over, inden konferencen begyndte, for en hel del af problemerne var allerede løst i Annecy. Man kan vel også tilgodese Torquayaftale-protokollen, at de resultater, der var opnået i Annecy, blev genbundne i Torquay-protokollen.

Det, der har gjort sig gældende, er, at man har forhandlet på bilateral basis udfra gensidighedsprincippet, og dér havde Danmark ikke så farlig meget at handle med. Sidste gang, vi behandlede toldspørgsmålet her i tinget, var, da vi ratificerede Annecy-protokollen. Da var man klar over, at skulle lavtariflande opnå noget overfor højtariflande, skulle det ske på en lidt anden basis. Formålet med disse forhandlinger var jo en udjævning af landenes toldsats, således at toppen blev skåret af de høje sats i de protektionistiske lande.

Jeg har den opfattelse, at skal der komme noget ud af den megen tale om et europæisk marked med øget arbejdsdeling, må de store protektionistiske lande vise vilje til at gå den vej; Torquay og Annecy har ikke løst dette spørgsmål. Om de forhandlinger, der nu føres i Genève, kan løse spørgsmålet på national basis, vil hurtigt vise sig; vi har vel kun lov at håbe det. Men jeg tror, der må være en større mulighed, når man forhandler på multilateral basis end på bilateral basis.

Såvidt jeg har forstået, skal det udvalg, som blev nedsat under slutningen af forhandlingerne i Torquay, hvori Danmark blev repræsenteret, forelægge forslag om mangesidede toldnedsættelsesaftaler i Genève, og endvidere skulle udvalget finde frem til, hvad der navnlig spiller en rolle i den europæiske samhandel, at foreslå nedsættelse af tolden til et lavere niveau for samtlige lande under eet. Jeg ved ikke, om udenrigsministeren har noget at meddele tinget i så henseende.

Et andet problem, der spiller ind, er spørgsmålet om Tyskland, som for første gang deltog i Torquay. Der kan siges meget om den vesttyske toldtarif, der er også fra dansk og hollandsk side protesteret mod den

tyske toldtarif, hvad der er resulteret i, at forbundsdagen har vedtaget nogle begunstigelser, dog ikke for ost og smør, bestemmelser, som trådte i kraft samtidig med den tyske toldlov den 1. oktober 1951. Men det, der er det afgørende, synes jeg er, at Tyskland nu er kontraherende part, så at det fremtidig ikke vilkårligt og ensidigt kan hæve sine toldsats.

Jeg skal ikke afgive farverige principdeklarationer om socialdemokratiets stilling til told eller om nordisk told, men indskrænke mig til, hvad jeg har sagt, og på mit partis vegne anbefale ratifikation af Torquay-protokollen og dermed anbefale konsekvenserne heraf, det forslag, der er forelagt af den højtærede finansminister.

Himmelstrup: Partiet venstre kan tiltræde, at rigsdagen giver sit samtykke til, at Danmark undertegner Torquay-protokollen af 21. april 1951, og vi vil også give tilslutning til det forslag til lov om ændringer i toldlov af 29. marts 1924, som den højtærede finansminister har fremsat i tilslutning til udenrigsministerens forslag til rigsdagsbeslutning, og som vi kan omtale samtidig hermed.

De forhandlinger, hvoraf dette forslag til rigsdagsbeslutning angående Danmarks undertegnelse af Torquay-protokollen er et resultat, har været overordentlig langvarige, idet de har strakt sig over ca. 7 måneder, og jeg tror godt jeg kan være enig med den socialdemokratiske ordfører i, at resultatet ikke rigtig står i forhold til de meget betydelige anstrengelser, der har været udfoldet både forud for denne toldkonferences afholdelse og også under selve konferencen.

Da denne konference er en fortsættelse af de tidligere konferencer dels i Genève, dels i Annecy, kunne man jo kun vente, at resultaterne ikke kunne blive så store, som de tidligere har været, fordi mulighederne for fortsat at opnå betydelige resultater naturligvis efterhånden må blive mindre. Der har herom været fremført en hel del kritik også fra dansk side, og man har tvivlet om, at det overhovedet var ulejligheden værd for Danmark at deltage i konferencen. Vi fra vor side mener, det er rigtigt, at man er med i det mellemfolkelige arbejde, og at Danmark i særlig grad må være interesseret i, at der kommer et resultat ud af det på dette område på grund af dets almindelige økonomiske stilling. Man kan jo også sige, at hvis Danmark ikke er med, opnår vi i hvert fald ingenting.

For resultaterne er der jo redegjort af udenrigsministeren i forslagens bilag I.